

CSOBÁNKA ZSUZSA versei

Forgósél

Menj, aludj. Kitömött arcok az éjben,
a házfalokról csempeszél perreg,
a galériára szorult levegőben fáradt életek,
valami tószag, nehézkedés a part felől.
Fönről sebes föld, tócsába lépő holdak,
aztán a hirtelen leszakadó ég,
a záporok százezer néma ujja int,
a hallgatás, amint a test elmerülni kész,
a mozdulatok eltítkolt béna lebegése,
mintha lenne kéz, s azon tenyérszíj ujjak.
Nézi az angyal, s tán bele is szeret,
odaadná érte mind, ami van,
a szárnyakat, az időn kívüli teret,
a megfoghatatlant a homlokért,
bárha szorulna cipőjébe murva,
elcserélné a kavicsért,
hogy reggelente közélről lássa,
bárha bántaná szemét a fény,
ne legyen fönt, csak följebb,
csak apróságok és botlás, elvétett irányok,
hétköznap, zivatar hétfő délután,
sorban állás, tanácstalanság, érintés,
ne lenézzon, hanem mindig fölfelé,
ha már az ember olyan bolond,
hogy elfelejti, emlékezne is helyette.

A tanú

Közelebb, ahol a lélek visszszámol,
és átizzadt élete után már nem kíváncsi.
Nem unja, nem bánja, egyszerűen csak elejti, elfelejti.
Nem mesél, és nem nézelődik.
Átlát mindenben, mindenkin,
a tükröt kivéve,
mert abban most először nincs senki.
Abban, végre bevallja, soha nem is volt senki.
Pattan, és megreped.
Ha lenne még,
mondanám, a szíve szakad ki,
de mondom, egyszerűen csak elejti, elfelejti.
Nem fogja semmire. Össze nem sepri.
Nézi csak, miféle tengert hord szilánkokból össze a szél,
passzát, monszun, ismételteti, forgószele, ördögsekér,
és a tenger, akiben úgy hitt,
látja megöregedni,
árva, pergamenfodros bőrét csak a hold érinti,
a hullámokat, a gyűrött, elnehezült habokat,
de nincs senki,
egyszerűen elejti, elfelejti,
mintha lett volna túlpárt, lett volna, aki átviszi,
de mit keres a kavics a kezemben?
Van egyáltalán olyan kagyló, ami nem visszhangzik?

Éjjeli próbajárat

Elfutni a Bükk aljáig és vissza, kerékpárút, avarszag,
jobbra sírok, balra kilátó, magasles,
a bujkáló Hold álmos arccal kémleli a vizet, magában számol.
Vajon hány tücsök éri körbe a Balatont, ha át kellene ölelni.
Hangos a kert, az éjszaka,
miféle zene ez távol s közel,
ringassa álomba, simogassa, ringassa,
mint a bolygó árnyékos arca, magaslesen törpeplanéta,
élet odafönn, odaát.

Reggelre a kert magához vonta az eget.
A rigók az orgonában rejtöztek el, az eső ébresztett,
többszólamú zene áztatta a kerti székeket, a lugast.
Kettő az eresz alatt, a másik kettő az asztalra borulva,
rájuk száradt, összefonnyadt hibiszkuszszirmokkal az ölükben.
Vajon mikor érnek össze.
Mint bólogató esőben a tanácstalanság karjai.

A tücskök álmában a szomjas valóság,
arra kelt fel, hogy halálosan fél,
nem dörgött, néma árkokat ásott az arcán az ég,
izmos karokkal kötözte össze az eső a cserepeket.
Ringatta, simogatta, ringatta,
valahol felettük kinyílt, majd záródott az ég,
terített asztal a lombok alatt, álmosan gőzölgő kenyérbél,
kételyek kékesen derengő arca és a székek hívogató öle,
mintegy tanúság arra, kezd elállni.

Hazaér végül minden tékozló, minden kerengő.